

FLYKTINGARNA.SE:

”Jag vill leva mitt liv men tiden går,
åren tas ifrån mig”

Flyktingarna.se är en partipolitiskt, organisatoriskt och religiöst obunden organisation som vill sprida personliga berättelser av människor som drabbats av den europeiska migrationspolitiken.

Organisationen vill med berättelserna som utgångspunkt belysa den svenska migrationspolitiken, vad den har inneburit och vad den innebär, men också vad den kommer att innebära efter valet i höst. Flyktingarna.se vill med andra ord lyfta och göra migrationspolitiken till en del av den kommande valrörelsen.

Besök flyktingarna.se för att läsa fler berättelser och hjälpa till att sprida dem.

DIEUDONNÉ

Flyktingförvaret i Märsta den 28 juni 2012.

Hej Alla

Mitt namn är Dieudonné, jag är asylsökande i Sverige sedan oktober 2007 på grund av problemen hemma i Burundi (vi har haft ett inbördeskrig som varade i mer än tio år [1993–2005], det förekommer fortfarande politiska våldsamheter och rättigheter att kritisera makten saknas) som jag varit offer för.

Sedan den 14 mars sitter jag förvarstagen och Migrationsverket vill skicka tillbaka mig med våld, de säger att jag inte har tillräckligt med bevis för att jag behöver asyl. De försökte deportera mig igår och lyckligtvis räddades jag av svenska aktivister som uppmanade flygbolaget som skulle ta med mig att inte låta mig flyga.

Att vara flykting är mycket svårt, du längtar hem men kan inte återvända och ibland är det hårda villkor i det land där du är i exil (som i mitt fall). Efter två år i Sverige, i januari 2010, ville Migrationsverket skicka tillbaka mig och därför behövde jag gömma mig vilket är svårt (jag överlevde med hjälp av kyrkan och vänner), ibland blev jag sjuk men kunde inte besöka sjukhuset.

Nu när de fick tag i mig igen satte de mig direkt i förvar i väntan på deportation. Det svåraste i förvaret är att jag inte kan sova på nätterna och inte sover mer än tre timmar på dagarna eftersom jag står inför att deporteras. Migrationsverket gav mitt fall till polisen så att de kan föra tillbaka mig till Burundi med våld. Snälla finns det någon som kan få Migrationsverket att granska mitt ärende igen?

Gud välsigne er!

Dieudonné

WESAM

Mitt namn är Wesam. Jag är 39 år och är en statslös palestinier från Gaza. Jag har fått avslag på min asylansökan i Sverige och beslut om avvisning, men det finns inget land som tar emot mig. Jag bor på en av Migrationsverkets förläggningar, får 25 kronor per dag att leva på, och får inte arbeta eller studera. Jag får inte göra något alls. Jag vill leva mitt liv men tiden går, åren tas ifrån mig. Jag har väntat i flera år och ingenting händer.

Jag flydde från Gaza 2008 under det pågående Gazakriget som bröt ut efter en tids vapenvila mellan Hamas och den israeliska ockupationsmakten. Israelisk militär flög över våra hem och släppte bomber. Vi hade ingen mat och vi var rädda. Jag ville inte lämna mitt hemland, men den enda utvägen jag såg var att fly. Jag tog mig ut genom den Egyptiska gränsen och lämnade kriget och ockupationen bakom mig.

Jag levde en tid i Förenade Arabemiraten och i Vitryssland, och kom till Sverige för fem år sedan. Jag sökte asyl, men fick avslag och skulle utvisas till något av de länderna som jag bott i tidigare. Men de tar inte emot mig. Eftersom jag är statslös och inte har något palestinskt personnummer så nekar de mig inresetillstånd. Polisen gör inga försök att utvisa mig och den palestinska ambassaden vägrar att ge mig ett nytt pass.

Jag har en dotter i Vitryssland som jag saknar varje dag. Hon skriver mejl där hon berättar om sitt liv. Jag önskar att jag hade kunnat återförenas med henne men på grund av min situation kan jag inte åka till henne. Det gör ont och för varje dag som går känns allt mer hopplöst.

Jag har ingen här, och jag tillåts inte att göra något. Mitt liv står still och tiden bara försvinner. Jag letar hela tiden efter människor att prata med, men ingen vill lyssna, ingen vill prata och ingen vill hjälpa. Jag läser mycket om mänskliga rättigheter för att försöka förstå hur det kunnat bli så här. Jag vill veta vem som är ansvarig för att jag och andra flyktingar behandlas så här. Jag är en människa men Migrationsverket verkar ha glömt det.

Under en månads tid, mellan 15 juli och 15 augusti, hungerstrejkade jag för att försöka få någon att lyssna och öppna ögonen för mitt fall, men också de andra statslösas situation. Det är fruktansvärt hur vi blir

behandlade runt om i världen. Hungerstrejken förändrade inte min situation men många fick veta min historia genom media.

Jag har aldrig levt gömd och har aldrig försökt att fly ifrån mitt liv här, jag har alltid samarbetat med Migrationsverket. Ändå händer ingenting. Ibland känns det som att det är jag som jagar Migrationsverket och polisen istället för tvärtom, som det brukar. Jag får inte uppehållstillstånd, och jag blir inte utvisad. Jag får inte jobba, jag får inte studera. Jag är utbildad ingenjör. Jag vill och kan arbeta, göra nytta. Tre år har gått och jag kan inte göra någonting för att få ett liv här. Det har lett till en stor depression. Jag skulle vilja jobba eller utbilda mig, göra någonting för att hjälpa Sverige. Men det kan jag inte. Jag får 25 kronor per dag att leva för, och lever med väskorna packade, hela tiden. Jag är beredd på att utvisas var som helst eller på att stanna här i Sverige, men någonting måste hända nu.

Vad som helst är bättre än att inte veta.

HAMID

Mitt namn är Hamid, jag har en fru och ett ofött barn. De bor i Sverige under falsk identitet. Hon är sjuk, det började innan jag fick veta att jag skulle bli utvisad, men när polisen hämtade mig blev hon sjukare. Hon vill inte prata med någon annan än mig, hon har psykiska problem.

Jag äter bara för att överleva, jag kan inte sova. Det enda jag kan göra är att tänka på min fru och mitt barn. Men vad kan jag göra åt saken? Ingenting. Jag sitter här, inlåst, som en kriminell, även fast jag inte gjort något fel. Hade jag varit kriminell, om jag faktiskt hade gjort något brottsligt, då hade jag kunnat fly när polisen kom hem till oss för att hämta mig. Men jag stannade, jag stannade för att min fru behöver mig och jag trodde att polisen skulle kunna hjälpa oss. Jag försökte förklara min situation för dem, men de sa att beslutet om utvisning hade kommit, min tredje ansökan var nekad så jag var nu helt enkelt tvungen att följa med dem.

När jag kom till Sverige för två och ett halvt år sedan så bodde jag i en lägenhet med sex stycken andra flyktingar. Vi väntade alla på svar från Migrationsverket. Efter ett år träffade jag min fru, som nu är gravid i femte månaden. Det här handlar inte bara om mig, hon behöver mig också. Hon mår dåligt och behöver mitt stöd. En vecka har jag suttit inspärrad här på förvarsenheten, jag får inte gå ut. Mitt hjärta gör ont och jag tänker att de lika gärna kan döda mig nu, för jag är snart död på insidan ändå. Jag vill bara vara med min fru, jag vill vara med mitt barn. Jag måste vara med dem, det finns ingenting annat.

Jag är från ett land där det händer saker som jag inte riktigt vet hur jag ska berätta om. Jag har en mamma, en syster och en bror, men jag vet faktiskt inte om de fortfarande lever. Innan jag flydde från mitt hemland så blev jag kidnappad. Det var män i polisuniformer som hade maskerat sina ansikten med sjalar, bara ögonen syntes. De tillfångatog mig och krävde pengar från min mamma, om hon inte betalade så skulle de döda mig. Två veckor var jag tillfångatagen, de slog mig, de hotade mig. Jag har bara sagt det här till min mamma, det är svårt för mig, jag skäms, men de våldtog mig flera gånger också. De sa åt min mor att inte kontakta polisen, för då skulle de döda mig. Hon gjorde det ändå, men hon bytte kläder, och tog på sig en burka så att ingen skulle känna igen henne innan hon gick dit. Hon gjorde en anmälan, men så fort hon gick ut från polisstationen så ringde de till henne och frågade varför hon hade anmält?

De där människorna vet allt, de har folk överallt. Det är därför jag inte kan åka tillbaka. De kommer att hitta mig. På Migrationsverket här i Sverige säger de åt mig att flytta till en annan stad, om det är i min hemstad jag har haft problem. Men det kommer inte att fungera.

Kidnapparna fick pengar av min mor och efter två veckor släppte de mig och sa att de aldrig ville se mig igen. Om jag inte försvann från landet så skulle de döda mig, det var då min mamma bestämde att jag skulle fly till Sverige. Det var hon som ordnade med allt. När jag kom hem gömde hon mig på vinden i vårt boende, jag var där i fyra dagar, mina två syskon visste inte att jag var hemma. Hon sa att det var bäst att de inget visste, kanske skulle de berätta för någon, och min flykt skulle bli förstörd.

De som kidnappade mig dödade min pappa förut och de har nyligen hotat min syster. När jag pratade med min mamma för ett halvår sedan så sa hon att de skulle fly landet. Till Iran eller Irak, de var inte längre säkra

i landet. Jag frågade om de hade några pengar. Hon sa att hon hade lite pengar och att hon skulle sälja sina guldsmycken. Hon sa åt mig att inte kontakta henne, hon skulle ringa mig.

Det har nu gått sex månader och jag vet fortfarande inte var de är, jag vet inte ens om de lever. Jag har försökt ringa till numret hon ringde ifrån sist vi pratade, men numret är avstängt, inte längre i bruk. Jag har inget i mitt gamla hemland, mitt liv finns här nu, min fru och barn, jag älskar dem.

JOHN KABUIDIBUIDI

Mitt namn är John Kabuidibuidi. Jag är pastor. Jag föddes i Kongo Kinsasa, ett land där pastorer har mycket makt och inflytande. Kongo är ett land med många politiska problem – 2001 mördades presidenten, och det var stora konflikter och mycket misstänksamhet. Jag hade precis flyttat till ett nytt område i Kongo, och greps av militär för att de trodde att jag var spion. Katolska kyrkan hjälpte mig att komma fri, och att fly ur landet.

Jag kom till Sverige 2003, och sökte asyl. Efter många månaders väntan fick jag avslag. Jag överklagade och fick avslag igen. Eftersom jag var rädd att bli fängslad eller dödad om jag kom tillbaka till Kongo levde jag som gömd i fyra år. Under dessa år fick jag god kontakt med många människor i Stockholm, speciellt inom Elimkyrkan. Efter de fyra åren som gömd sökte jag ny asyl.

Under tiden som min process pågick arbetade jag som pastor i en kongolesisk församling i Stockholm. I mina predikningar pratade jag ofta om Kongo, och jag engagerade mig för att väcka de kongoleser som bor i Europa, så att de ska engagera sig och hjälpa till att förändra situationen. Jag fick mycket uppmärksamhet och många inbjudningar – jag talade på olika platser i Sverige, i Frankrike och via Skype talade jag på engelsk radio. Jag sa till Migrationsverket att jag inte kunde återvända till Kon-

go. Jag sa att jag skulle bli torterad, kanske dödad. Men jag fick avslag även på min andra asylansökan, och sattes i förvar. Jag satt på förvaret i över 130 dagar. Personer från Elimkyrkan engagerade sig för mig, och mitt fall fick mycket mediauppmärksamhet.

Migrationsverket försökte utvisa mig tre gånger. Första gången var med ett vanligt passagerarplan. Jag bad högt till Gud, och piloten vägrade flyga med mig på planet. Nästa gång använde de ett chartrat plan. De hade handfängsel på mig och slog mig. De var tvungna att stanna i Egypten, och fick aldrig tillstånd att landa i Kongo. Efter tolv timmar i flygplanet på Kairos flygplats tog de mig tillbaka till Flen. Den tredje gången, 23 februari 2012, var det också ett chartrat plan, för mig och en till person som skulle deporteras. Vi hade handfängsel, fotfängsel och kedja kring midjan. Både jag och den andra personen var rädda. Polisen slog och drogade oss. Vi landade i Kongo och från planets fönster såg jag militärer överallt. Det hade nyligen varit val, med mycket fusk, så det var mycket oro i landet.

På flygplatsen såg jag den svenska polisen prata med migrationspersonal, med och utan uniform. Jag sattes i ett litet rum och många olika personer kom in och frågade om var jag kom ifrån, vem jag var, vad jag sysslat med i Europa. Jag var rädd att de skulle förstå vem jag var, så jag sa att jag arbetat som byggnadsingenjör, vilket jag gjort i Kongo innan jag blev pastor. Sedan kom det in en person som sa att de skulle låta oss gå. Vi fick skriva under papper och gå. Vi var fortfarande inne på ett inhägnat område, och skulle behöva passera en vägspärr för att komma ut. Jag började prata med en taxichaufför när jag såg militärer komma mot oss. Jag blev rädd och klev in i taxin och bad chauffören åka, men i spärren stannades taxichauffören och tre militärer klev in i taxin.

De fick taxin att köra en bit utom synhåll, började ställa mig ännu fler frågor och rotade igenom mitt bagage. Där fann de ett tidningsurklipp där de såg att jag var pastor. De tog min mobiltelefon och hittade nummer till regimkritiker i Kongo. De tog mig till en jeep, slog mig och lade mig på bilgolvet. De körde i några timmar, jag kunde inte se någonting. De tog mig till ett fängelse där de klädde av mig och lämnade mig i ett rum. De hotade mig, torterade mig och ville ha pengar. Jag hade inga pengar att ge dem, jag grät och bad om hjälp. De sa att eftersom jag inte har några pengar så kan de inget göra. De sa att i det fängelset där jag var får man bara vara i två dagar: sedan måste man betala, annars sätts

man i ett ännu värre fängelse, eller dödas. Jag fick ringa en kongolesisk vän, som hjälpte mig ut med hjälp av mutor. Jag åkte till sjukhus och fick behandling för mina skador. Jag levde gömd i Kongo. Tack vare mina vänner inom kyrkan i Sverige, i Kongo och i organisationer som Diakonia och Nelson Mandelas vänner blev mina skador omhändertagna och dokumenterade.

Personer inom Elimkyrkan kämpade mycket för mig. De hjälpte mig att få en anställning i den kongolesiska församlingen, och ett arbetsvisum. Det var väldigt komplicerat och många steg. Migrationsverket höll hårt på sina regler. När jag väl fått mitt arbetsvisum måste jag försöka ta mig ut ur landet. Jag försökte två gånger att ta mig över till Kongo-Brazzaville och åka därifrån, men misslyckades båda gångerna. Svenska ambassaden sa att jag måste åka från Kinshasa med den sortens uppehållstillstånd jag fått. Jag försökte säga att jag inte kunde åka från Kinshasa, att jag kunde bli fångslad, men de sa att det inte fanns någonting de kunde göra. Jag flög till slut från Kinshasa genom att muta en person som arbetade på en högt uppsatt position på flygplatsen. Denna person följde mig genom check-in och vi mutade alla personer vi mötte. Jag kom hem till Sverige 11 maj.

Nu arbetar jag som pastor och lever med min familj. Jag har inte fått något erkännande från Migrationsverket om att de gjort fel, ingen kompensation. De hjälpte mig inte att komma tillbaka till Sverige efter tortyren. Migrationsverket måste sluta blunda. De måste se till alla delar i de asylsökandes berättelser. Personer som flytt löper stor risk. Situationen i Kongo är mycket dålig, och Migrationsverket måste förstå det. Vi måste alla prata om det, och sprida ordet.

FRIDON

Jag kommer från en stad som ligger fyra timmars resväg söder om Kabul. Min far tillhörde Afghanistans armé. Han blev dödad av talibanerna. Jag vet inte hur det gick till när han dog, men när talibanerna sedan sökte upp min mor och förklarade att hon måste ge sig av, så lämnade vi lan-

40

EUROPA EUROPA
FRIGE ALLA
FÖRVARSTAGNA

det. Det var i början av 2009. Vi tog oss till staden Quette i Pakistan.

Men i Pakistan finns det ju också talibaner. Min mor tyckte att det var för riskabelt för mig, som var äldst, att stanna kvar. Jag var fjorton år då och mina två bröder nio och elva. En dag berättade hon att hon betalat en människosmugglare för att hjälpa mig att komma till Sverige. Hon hade hört att det var ett bra land med snälla människor.

Det var en lång resa. Jag åkte bil till Iran. Långa sträckor vandrade jag genom bergstrakter, innan jag kom till Turkiet. Jag åkte båt till Grekland, och senare vidare med båt till Italien. Därifrån tog jag tåg till Frankrike, Tyskland, Danmark och till slut Sverige. Jag kom till Malmö i mars 2011. Då hade jag fyllt 16 år.

Jag måste lämna mina fingeravtryck till polisen. På så vis kunde de se att jag varit i Italien tidigare, för där hade jag också fått lämna mina fingeravtryck. Efter ett halvår bestämde Migrationsverket att jag måste åka tillbaka till Italien. Men där är det mycket svårt att leva för flyktingar, särskilt om man är ung.

Jag fick sova på gatorna. Det fanns inget boende för sådana som jag, ingen skola, ingenting. Efter två veckor började jag resa tillbaka, via Paris och Hamburg. Det var inte lätt. Men efter tre månader var jag tillbaka i Malmö igen.

På Migrationsverket frågade de mig varför jag kom tillbaka. Jag berättade för dem hur jag hade haft det i Italien. Vad skulle jag göra? Och efter ett halvår beslutade de att jag skulle få stanna. Jag fick flytta till Stockholm, där jag först fick plats på ett boende för flyktingar. Nu har jag fått en egen lägenhet.

Hemma brukade jag ofta flyga drake. Det saknar jag. Jag saknar mitt land. Jag fyller 19 år nästa gång och då är det fem år sedan jag och min mor och mina småbröder lämnade Afghanistan. Jag vet inte var min familj är nu. Jag saknar min mor och tänker på henne.

- Tack för att du vågade.
- Tack för att du inte tappade taget om mig när taggtråden skar in i din hud.
- Tack för att du bar mig på ryggen fast du inte kunde simma själv.
- Tack för att du sjöng för mig när jag blev rädd.

Dublinförordningen och Eurodac

Inom EU är det Dublinförordningen som avgör i vilket land en människa som befinner sig på flykt får söka asyl. Enligt förordningen ska asyl sökas i det första land som en person anländer till från tredje land (alltså ett land utanför EU). Om en asylansökan redan är inlämnad i ett EU-land, ska den asylsökande skickas tillbaka till det landet om hen försöker söka asyl i något annat land efter det.

För att säkra att Dublinförordningen efterlevs har EU infört Eurodac, ett system som tvingar alla över 14 år att lämna sina fingeravtryck till en databas som är gemensam för alla EU:s medlemsländer. Om en person söker asyl i till exempel Sverige tar Migrationsverket den personens fingeravtryck och kontrollerar mot databasen. Har personen sökt asyl i något annat EU-land

tidigare, ska hen skickas tillbaka till det landet och få sin asylansökan behandlad där. Dublinförordningen ger utrymme för varje land att göra undantag från förordningen, det är dock något som nästan aldrig görs i Sverige.

Eftersom det i princip inte finns några lagliga vägar in i EU och människor tvingas ta till land- eller havsvägen kommer de flesta människor på flykt först till något av unionens gränsländer, som Grekland, Italien eller Bulgarien. Människor tvingas därför ofta söka asyl där om de inte lyckas ta sig vidare genom unionen utan att bli upptäckta av myndigheterna. Grekland, Italien och Bulgarien är alla länder med knappt existerande eller väldigt bristfälliga asylsystem. De får ständigt kritik av människorättsorganisationer för att bryta mot grundläggande mänskliga rättigheter.